

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní JUDr. Alenou Hockou ve věci

žalobkyně: T.T.H.N., narozená ..., státní příslušnost Vietnamská socialistická republika, toho času bytem ...
zastoupená: Mgr. Petr Václavek, advokát, se sídlem Opletalova 25, 110 00 Praha 1,

proti
žalovanému: Ředitelství služby cizinecké policie, se sídlem Olšanská 2, 130 51 Praha 3,

v řízení o žalobě ze dne 25.6.2019 proti rozhodnutí žalovaného ze dne 10.6.2019 č.j. CPR-38962-3/ČJ-2018-930310-V248,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. **Včasnou žalobou** ze dne 25.6.2019 soudu doručenou dne 26.6.2019 prostřednictvím datové schránky se žalobkyně domáhala přezkoumání napadeného rozhodnutí žalovaného ze dne 10.6.2019 č.j. CPR-38962-3/ČJ-2018-930310-V248, jímž bylo zamítnuto odvolání žalobkyně a potvrzeno rozhodnutí Krajského ředitelství policie Karlovarského kraje, odboru cizinecké policie, oddělení pobytového kontroly, pátrání a eskort (dále jen **správní**

orgán I. stupně) ze dne 31.10.2018 č.j. KRPK-76459-13/ČJ-2018-190022, kterým byla žalobkyni uložena povinnost opustit území České republiky (dále jen **ČR**) podle § 50a odst. 3 písm. c) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR a o změně některých zákonů (dále jen **zákon o pobytu cizinců**).

Žalobkyně nejprve namítala, že rozhodnutí žalovaného, stejně tak rozhodnutí správního orgánu I. stupně, jsou v rozporu s právními předpisy, a to konkrétně s ust. § 2 odst. 1, 3 a 4, § 3 a § 68 odst. 3 správního řádu (tj. zákon č. 500/2004 Sb.) a dále s ust. § 50a odst. 3 písm. c) ve spojení s ust. § 174a zákona o pobytu cizinců.

V rámci správního řízení byly zjištěny zásadní skutečnosti týkající se jejího rodinného a soukromého života. Řízení o povinnosti opustit území sice dle dikce § 50a odst. 3 písm. c) zákona o pobytu cizinců nahrazuje řízení o správním vyhoštění, avšak tímto není nijak dotčena povinnost správního orgánu zkoumat přiměřenost dopadů všech rozhodnutí, tedy i rozhodnutí o povinnosti opustit území musí být v souladu s § 174a zákona o pobytu cizinců. Výčet uvedený v předmětném ustanovení je výčtem, který představuje minimální množinu faktorů, které ovlivňují přiměřenost správního rozhodnutí, přičemž, je-li správní orgán povinen zvážit „zejména“ vyjmenované faktory, tak to znamená, že se musí vypořádat se vším uvedeným. Dle zákona o pobytu cizinců musí být každé rozhodnutí přiměřené, přičemž § 174a tohoto zákona nabízí odpověď na otázku, co je onou „přiměřeností“. V této souvislosti nemůže obstát, pokud správní orgán provede požadovanou úvahu jen v omezené míře nebo se s nimi nevypořádá vůbec. Správní orgán má povinnost přiměřenost dopadů zkoumat z úřední povinnosti.

V rozhodnutí správního orgánu I. stupně o povinnosti opustit území však srozumitelné a dostatečné posouzení přiměřenosti dopadů rozhodnutí absentuje. Pokud tedy meritorní rozhodnutí správního orgánu neobsahuje žádnou úvahu o přiměřenosti rozhodnutí, tak jak to požaduje § 174a zákona o pobytu cizinců, jedná se o porušení nejen tohoto ustanovení zákona, ale také § 3 správního řádu, jelikož nelze ani v nadsázce hovořit o tom, že se správní orgán pokusil zjistit skutečný stav věci, mající vazbu na § 174a zákona o pobytu cizinců. Rovněž správní orgán tím, že se v odůvodnění rozhodnutí s touto nepřiměřeností nevypořádal, jednal také v rozporu s § 68 odst. 3 správního řádu a tuto vadu svým rozhodnutím aproboval i žalovaný. Následně žalobkyně odkázala na rozsudek Nejvyššího správního soudu (dále jen **NSS**) ze dne 5.3.2013 č.j. 8As 118/2012-45, kdy dle jejího názoru je třeba analogicky postupovat i v případě rozhodnutí o povinnosti opustit území podle ust. § 50a zákona o pobytu cizinců, a v případech, kdy by důsledkem rozhodnutí o povinnosti opustit území měl být nepřiměřený dopad do rodinného nebo soukromého života cizince, není možné toto rozhodnutí vydat. Žalobkyně vyjádřila, že kdyby žalovaný skutečně vyhodnotil všechna uvedená kritéria ve vzájemné souvislosti a porovnal by zájem její a její rodiny se zájmy státu, musel by dojít k závěru, že její pobyt na území ČR nepředstavuje žádné nebezpečí a naopak rozhodnutím o povinnosti opustit území dojde k výraznému a neobnovitelnému zásahu do jejího rodinného života. Také uvedla, že má za to, že postup žalovaného je v rozporu s ust. § 174a zákona o pobytu cizinců a § 2 odst. 3 a § 3 správního řádu. Postoj správních orgánů je zcela nesprávný, a v rozporu s § 68 odst. 3 správního řádu nedostatečně a nesprávně odůvodněný. Žalobkyně tedy považovala závěry žalovaného v rozsahu odůvodnění nejenom za nesprávné, ale také za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů.

Dále žalobkyně zopakovala, že v jejím případě a vzhledem k výše uvedenému je rozhodnutí o povinnosti opustit území jasně nepřiměřené z hlediska zásahu do

soukromého a rodinného života, což doložila odkazem na judikaturu NSS a rovněž judikaturu Evropského soudu pro lidská práva. Konkrétně rozsudky NSS ze dne 19.4.2012, č.j. 7 As 6/2012-29, 6.12.2011, č.j. 8 As 32/2011-60, a dále rozsudek NSS ze dne 6.8.2013 č.j. 8 As 68/2012-39, kde soud zmiňuje, že rozhodování o zrušení pobytu či správním vyhoštění je intenzivnější povahy než rozhodnutí o nepovolení pobytu a představuje mnohem závažnější zásah do práv účastníka řízení. Podle výše zmíněné judikatury NSS a ESLP (Evropský soud pro lidská práva) musí být brány v cizineckých věcech v potaz mimo jiné především rodinné situace, rozsah, v jakém by byl soukromý anebo rodinný život cizince narušen a vliv na osobní, soukromý a rodinný život jednotlivce, včetně vlivu na ostatní rodinné příslušníky, kteří by jinak měli plné právo zůstat v hostitelském státě na základě samostatného pobytového oprávnění. Tímto posouzením vlivu na ostatní rodinné příslušníky se správní orgán I. stupně nezabýval. Závěrem žalobkyně navrhla, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení a současně požadovala náhradu nákladů řízení. *(K žalobě byla připojena kopie napadeného rozhodnutí a plná moc.)*

2. **Žalobkyně společně s žalobou také požádala o přiznání odkladného účinku žalobě.** Její návrh byl zamítnut pravomocným usnesením zdejšího soudu ze dne 24.7.2019 č.j. 17A 133/2019-23.
3. **Napadeným rozhodnutím žalovaného ze dne 10.6.2019 č.j. CPR-38962-3/ČJ-2018-930310-V248** bylo zamítnuto odvolání žalobkyně a potvrzeno rozhodnutí správního orgánu I. stupně ze dne 31.10.2018 č.j. KRPK-76459-13/ČJ-2018-190022, kterým byla žalobkyni uložena povinnost opustit území ČR podle § 50a odst. 3 písm. c) zákona o pobytu cizinců. Současně dle § 50a odst. 4 zákona o pobytu cizinců se žalobkyni stanovila doba k opuštění území ČR nejpozději do 60-ti dnů ode dne oznámení tohoto rozhodnutí. Z odůvodnění rozhodnutí ze dne 10.6.2019 vyplývá, že žalovaný jako odvolací správní orgán přezkoumal napadené rozhodnutí a průběh správního řízení vedeného správním orgánem I. stupně, a při svém rozhodování vycházel zejména z následujících podkladů: napadené rozhodnutí, blanketní odvolání žalobkyně proti uvedenému rozhodnutí, ostatní spisový materiál a výsledky lustrace v informačních systémech Policie ČR. Důvodem vydání rozhodnutí byla skutečnost, že žalobkyně od 28.8.2018 do 27.9.2018 pobývala na území ČR bez víza, ač k tomu nebyla oprávněna, nebo bez platného oprávnění k pobytu. Správní orgán I. stupně zaslal žalobkyni písemnou výzvu k odstranění vad podání, avšak do doby vydání napadeného rozhodnutí žalobkyně doplněné odvolání nepředložila. Z napadeného rozhodnutí mimo jiné vyplývá, že dne 27.9.2018 se žalobkyně dostavila osobně ke správnímu orgánu I. stupně, kdy chtěla řešit svůj neoprávněný pobyt na území ČR. Kontrolou cestovního dokladu a následnou lustrací v informačních systémech Policie ČR bylo zjištěno, že žalobkyni byla stejným správním orgánem I. stupně dne 27.6.2018 uložena povinnost opustit území, a to rozhodnutím vydaným pod č.j. KRPK-28381-29/ČJ-2018-190022, se lhůtou na vycestování do 60-ti dnů. Žalobkyně proti tomuto rozhodnutí podala odvolání, to však nemá dle § 170 odst. 1 zákona o pobytu cizinců odkladný účinek, a tak měla nejpozději do 27.8.2018 vycestovat z území. Žalobkyně však v této lhůtě nevycestovala a zcela úmyslně se na území v době od 28.8.2018 do 27.9.2018 zdržovala neoprávněně bez víza, ač k tomu nebyla oprávněna, nebo bez platného oprávnění

k pobytu. Odvolacím orgánem pak bylo zjištěno, že odvolání proti povinnosti opustit území vydaným dne 27.6.2018 pod č.j. KRPK-28381-29/ČJ-2018-190022 bylo odvolacím orgánem rozhodnutím vydaným dne 30.11.2018 pod č.j. CPR-25929-4/ČJ-2018-930310-V223 zamítnuto, a původní rozhodnutí správního orgánu I. stupně bylo potvrzeno. Toto rozhodnutí nabylo právní moci dne 5.12.2018. Správní orgán I. stupně prováděl zjišťování rozhodných skutečností týkajících se nelegálního pobytu žalobkyně na území ČR a dne 31.10.2018 vydal napadené rozhodnutí.

Správní orgány zjistily v otázce neoprávněného pobytu žalobkyně skutkový stav věci, o němž nelze mít důvodné pochybnosti, řádně si opatřily dostatečné podklady pro vydání rozhodnutí a zvážily veškeré skutečnosti, které během vedeného řízení vyšly najevo, kdy bylo jednoznačně zjištěno a prokázáno, že žalobkyně se dopustila porušení povinnosti cizince vyplývajících z § 103 písm. n) zákona o pobytu cizinců. S ohledem na skutečnost, že žalobkyně je rodinným příslušníkem občana EU, tj. Evropské unie (dcera žalobkyně je občankou ČR – L.N., nar. ...), byla jí ze strany správního orgánu uložena povinnost opustit území.

Vzhledem k tomu, že rozhodnutí o povinnosti opustit území ČR je podmíněno posouzením přiměřenosti jeho zásahu do soukromého a rodinného života žalobkyně a v tomto případě i dětí žalobkyně zohlednil správní orgán i tento dopad. Správní orgán I. stupně si opatřil dostatek podkladů, rovněž řádným způsobem uvedl důvody, na základě kterých dospěl k tomu, že dané rozhodnutí je přiměřené z hlediska dopadu do soukromého a rodinného života. Žalovaný k přiměřenosti doplnil, že žalobkyně pouze svým vlastním jednáním a konáním, které mělo za následek zrušení trvalého pobytu na území ČR, ovlivnila budoucí život svých dětí. Žalobkyně a její děti budou muset svůj život po určitou dobu realizovat mimo území ČR. Nebude to však radikální změna prostředí a kultury, neboť jak je ze spisového materiálu zřejmé, žalobkyně s nejstarší dcerou v roce 2011 dobrovolně odcestovala do Vietnamu a do ČR se vrátila až 15.11.2016, a to z důvodu porodu nejmladší dcery na území ČR a následné možnosti podat u příslušného správního orgánu žádost o vydání povolení k trvalému pobytu. Žalobkyně v průběhu řízení neuvedla žádné zdravotní problémy, které by musel správní orgán I. stupně v rámci posuzování přiměřenosti zohlednit. Navíc jednání žalobkyně bylo zcela účelové a opakované, neboť jí již dne 27.6.2018 jedno rozhodnutí o povinnosti opustit území bylo vydáno, kdy jej však nerespektovala a svým jednáním se tak opět dostala do pozice nelegálně pobývajících cizince na území ČR. Napadeným rozhodnutím nedojde k zpretrhání rodinných vazeb, jelikož jak je ze spisového materiálu zřejmé, žalobkyně společně s rodinou několik let ve Vietnamu žila (od roku 2011 do roku 2016, kdy díky tomu žalobkyni bylo zrušeno povolení k trvalému pobytu ze strany Odboru azylové a migrační politiky). Napadeným rozhodnutím také do budoucna není zamezeno vstupu na území ČR, ani případně následné realizace společného rodinného života s manželem a dětmi v ČR.

4. **Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě dne 4.7.2019** plně odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí, kde se podrobně vyjádřil k celé věci a přezkoumatelným způsobem uvedl důvody, pro které bylo shledáno naplnění znaků skutkové podstaty v ustanovení § 50a odst. 3 písm. c) zákona o pobytu cizinců. V rámci předmětného řízení o povinnosti opustit území byly zjištěny a doloženy relevantní podklady pro konstatování

protiprávního jednání žalobkyně. Dle žalovaného se v napadeném rozhodnutí podrobně a přezkoumatelným způsobem vypořádal také s otázkou přiměřenosti dopadu rozhodnutí o povinnosti opustit území ČR do soukromého a rodinného života žalobkyně podle ustanovení § 174a zákona o pobytu cizinců. Za daných okolností nelze od uložení rozhodnutí o povinnosti opustit území upustit a v daném případě je třeba shledat napadené rozhodnutí jako přiměřené opatření. K aktuálně uplatněným žalobním námitkám žalovaný odkázal nejen na odůvodnění rozhodnutí správního orgánu I. stupně, ale také na odůvodnění žalovaného, neboť má za to, že v rámci vedeného správního řízení se zcela dostačujícím způsobem vypořádal se vším, co v řízení vyšlo najevo i s tím, co uvedla žalobkyně. Žalobkyně ve své žalobě neuvedla žádnou novou skutečnost, ke které by se mohl žalovaný vyjádřit, proto plně odkázal na rozhodnutí v této věci. Podle názoru žalovaného je žalobou napadené rozhodnutí plně v souladu se zákonem, a protože neshledal ve svém postupu a ve svých závěrech pochybení, navrhl zamítnutí žaloby.

5. **Ze zasláního správního spisu** vedeného žalovaným v této věci vyplývá, že skutečnosti uvedené v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí ze dne 10.6.2019 i ve vyjádření žalovaného ze dne 4.7.2019 odpovídají obsahu spisu. Podle doručanky z datové schránky bylo napadené rozhodnutí ze dne 10.6.2019 žalobkyni doručeno dne 11.6.2019.
6. **Podáním ze dne 10.7.2019** zástupce žalobkyně žádal o nařízení ústního jednání.
7. **Ústního jednání konaného dne 1.8.2019** se zúčastnil pouze zástupce žalobkyně (žalovaný nepřítomnost písemně omluvil), který v plném rozsahu trval na podané žalobě a navrhl, aby bylo napadené rozhodnutí zrušeno a věc byla žalovanému vrácena k novému projednání věci, současně žádal o přiznání náhrady nákladů řízení.
8. Dle **§ 4 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb.**, soudní řád správní (dále jen **s.ř.s.**) soudy ve správním soudnictví rozhodují o žalobách proti rozhodnutím vydaným v oblasti veřejné správy orgánem moci výkonné, orgánem územního samosprávného celku, jakož i fyzickou nebo právnickou osobou nebo jiným orgánem, pokud jim bylo svěřeno rozhodování o právech a povinnostech fyzických a právnických osob v oblasti veřejné správy (dále jen **správní orgán**). Dle **§ 78 odst. 7 s.ř.s.** soud zamítne žalobu, není-li důvodná. Při přezkoumání napadeného rozhodnutí je soud povinen přezkoumat napadený výrok v mezích žalobních bodů uvedených v žalobě (§ 75 odst. 2 věta první s.ř.s.). Dle **§ 31 odst. 2, 3 s.ř.s.** ve věcech mezinárodní ochrany rozhoduje specializovaný samosoudce, který má práva a povinnosti předsedy senátu.
9. Podle **§ 50a odst. 3 písm. c) zákona o pobytu cizinců** „Rozhodnutí o povinnosti opustit území policie vydá dále cizinci, u kterého nebyly shledány důvody pro vydání rozhodnutí o správním vyhoštění, není-li cizinec oprávněn pobývat na území“.
10. Dle **§ 103 písm. n) zákona o pobytu cizinců** „Cizinec je mimo povinností stanovených v jiných ustanoveních tohoto zákona dále povinen pobývat na území pouze s platným cestovním dokladem a vízem pokud tento zákona nestanoví jinak.“

11. Podle § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců „Při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. Účastník řízení je povinen v rámci řízení poskytnout ministerstvu veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí“.
12. Podanou žalobou se žalobkyně domáhala z důvodů v ní uvedených zrušení napadeného rozhodnutí žalovaného ze dne 10.6.2019, ale soud z níže uvedených důvodů shledal, že žaloba není důvodná.
13. V daném případě není pochyb o tom, že žalobkyně není oprávněna pobývat na území ČR a dle správních orgánů nebyly dány podmínky pro uložení správního vyhoštění. Posuzovanou otázkou je, zda se správní orgány dostatečně vypořádaly s tím, zda bude či nebude žalobkyni uvedeným rozhodnutím nepřiměřeným způsobem zasaženo do soukromého nebo rodinného života a zda dané rozhodnutí je přiměřené.
14. V této situaci lze konstatovat, že zákonodárce stanovil dva režimy, které lze mimo jiné odlišit svou přísností kladenou na cizince. Zatímco v rámci rozhodnutí o správním vyhoštění je obligatorně stanovena doba, po kterou cizinec nemůže vstoupit na území členských států EU, u uložení povinnosti opustit území tento zákaz stanoven není. Cizinec může nadále využívat dalších možností, díky nimž by mohl získat možnost oprávněného pobytu na území ČR. Správní vyhoštění tak zpravidla znamená přísnější postup a nepříznivější následky pro cizince, než je tomu u rozhodnutí o povinnosti opustit území.
15. Rozhodnutí o povinnosti opustit území dle § 50a zákona o pobytu cizinců nelze vydat, jestliže by jím došlo k nepřiměřenému zásahu do soukromého nebo rodinného života cizince. K tomuto závěru dospěl NSS v rozsudku ze dne 28.3.2017 č.j. 7 Azs 24/2017–29, v němž konstatoval, že „i v případě vydání rozhodnutí o ukončení pobytu cizince podle § 50a odst. 3 písm. c) zákona o pobytu cizinců je třeba posuzovat přiměřenost dopadů tohoto rozhodnutí podle § 174a téhož zákona. Daná sféra je pod ochranou základního práva na respektování soukromého a rodinného života ve smyslu čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, resp. čl. 10 odst. 2 Listiny základních práv a svobod. Ustanovení § 50a zákona o pobytu cizinců transponuje do vnitrostátní úpravy čl. 6 odst. 1 Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2008/115/ES, o společných normách a postupech v členských státech při navracení neoprávněně pobývajících státních příslušníků třetích zemí. Její čl. 5 ukládá členským státům povinnost náležitě při jejím provádění zohlednit a) nejvlastnější zájem dítěte, b) rodinný život a c) zdravotní stav dotčeného státního příslušníka třetí země a dodržet zásadu nenavrácení“. NSS však ve svém rozhodnutí ze dne 16.5.2017 č.j. 6 Azs 11/2017-27 uvádí, že „práva vyplývající z čl. 8 Úmluvy však nejsou absolutní a je zde prostor pro vyvažování protichůdných zájmů cizince a státu. Judikatura ESLP v této souvislosti zohledňuje zejména: (1) rozsah, v jakém by byl rodinný nebo soukromý život narušen, (2) délku pobytu cizince ve smluvním státě, který hodlá cizince vyhostit, (3) rozsah sociálních a kulturních vazeb na tento

stát, (4) existenci nepřekonatelné překážky k rodinnému či soukromému životu v zemi původu, např. nemožnost rodinného příslušníka následovat cizince do země jeho původu, (5) „imigrační historii“ cizince, tedy porušení pravidel cizineckého práva v minulosti, (6) povahu a závažnost porušení veřejného pořádku či trestného činu spáchaného cizincem (viz např. rozsudek velkého senátu ze dne 18. 10. 2006, Úner proti Nizozemsku, č. 46410/99, § 57-58, a rozsudky ze dne 31. 1. 2006, Rodrigues da Silva a Hoogkamer proti Nizozemsku, stížnost č. 50435/99, § 39, či ze dne 28. 6. 2011, Nunez proti Norsku, stížnost č. 55597/09, § 70). Všechna uvedená kritéria je třeba posoudit ve vzájemné souvislosti a porovnat zájmy jednotlivce na pobytu v dané zemi s opačnými zájmy státu, např. nebezpečím pro společnost či ochranou 6 Azs 11/2017 veřejného pořádku. (obdobně viz například rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 3. 2013, č. j. 8 As 118/2012 – 45, nebo rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 20. 2. 2007, č. j. 10 Ca 330/2006 – 89, publikovaný pod č. 1230/2007 Sb. NSS).“

16. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí i z rozhodnutí správního orgánu I. stupně je zřejmé, že se oba správní orgány vypořádaly s posuzováním zásahu do rodinného nebo soukromého života i přiměřenosti rozhodnutí dostatečně, protože jejich rozhodnutí nelze označit za nepřezkoumatelná. Správní orgány vzaly do úvahy závažnost i druh protiprávního jednání žalobkyně, délku jejího pobytu na území, věk, zdravotní stav, rodinné a ekonomické poměry na území ČR, dále společenskou a kulturní integraci v ČR a intenzitu vazeb v zemi původu. Žalobkyně na podzim roku 2011 zcela dobrovolně odcestovala z ČR do Vietnamu s plným vědomím, že tam porodí dítě, které očekávala. Odcestovala společně se svou dcerou L. bez ohledu na to, že dcera je občankou ČR. Dále s nimi cestoval pan B.V.H., se kterým žalobkyně ve Vietnamu uzavřela manželství. Žalobkyně přenesla svůj rodinný život do Vietnamu a není tedy pochyb o tom, že tam má vybudované dostatečně rodinné, soukromé i ekonomické zázemí. V domovském státě pobývala nepřetržitě po dobu 5-ti let, ačkoliv byla držitelkou povolení k trvalému pobytu na území za účelem sloučení s občanem ČR. Dcera L. ve Vietnamu nastoupila do mateřské školy a následně absolvovala 4 ročníky základní školy. Lze se domnívat, že návratem do Vietnamu dojde k obnovení vazeb s osobami blízkými a s vrstevníky, se kterými žila před odjezdem do ČR. Žalovaný dále uvedl, že žalobkyně pouze svým vlastním jednáním a konáním, které mělo za následek zrušení trvalého pobytu na území ČR, ovlivnila budoucí život svých dětí. Žalobkyně a její děti budou muset svůj život po určitou dobu realizovat mimo území ČR. Žalovaný současně doplnil, že jednání žalobkyně bylo zcela účelové a opakované, neboť jí již dne 27.6.2018 jedno rozhodnutí o povinnosti opustit území bylo vydáno, kdy jej však nerespektovala, a svým jednáním se tak opět dostala do pozice nelegálně pobývajícího cizince na území ČR. Zdejší soud toto hodnocení správních orgánů považuje za zcela dostačující vypořádání jak s otázkou přiměřenosti rozhodnutí, tak ve vztahu k dopadu do soukromého a rodinného života žalobkyně.
17. Současně soud poukazuje, že k aplikovatelnosti institutu rozhodnutí o povinnosti opustit území ve smyslu § 50a odst. 3 písm. c) zákona o pobytu cizinců, lze také odkázat na rozsudek NSS ze dne 16.5.2017 č.j. 6 Azs 11/2017-25: „Rozhodnutí o povinnosti opustit území dle § 50a odst. 3 písm. c) zákona o pobytu cizinců není spojeno s bezprostředním výkonem tohoto rozhodnutí, což je dalším znakem odlišujícím jej od rozhodnutí o správním vyhoštění. Za účelem výkonu povinnosti opustit území také nelze cizince zajistit dle zákona o pobytu cizinců. Z důvodové zprávy k novele zákona o pobytu cizinců č. 314/2015 Sb., kterou bylo uvedené

ustanovení do zákona zakotveno, lze vyčíst úmysl zákonodárce stanovit povinnost opustit území v souladu s návratovou směrnicí i těm cizincům, kteří chtějí dobrovolně vycestovat a nejsou shledány důvody pro rozhodnutí o správním vyhoštění. Návratová směrnice totiž obecně ukládá povinnost rozhodnout o opuštění území v případech všech cizinců, kteří se neoprávněně nacházejí na území, kromě výjimek stanovených směrnicí.“ Vzhledem ke všemu shora uvedenému, ke zcela minimálnímu zásahu rozhodnutí o povinnosti opustit území do práv žalobkyně a jejího soukromého a rodinného života, jakož i jejích vazeb, soud uzavřel, že napadené rozhodnutí není nepřiměřené ve smyslu § 174a zákona o pobytu cizinců, jakož ani nedošlo k nepřiměřenému zásahu do soukromého a rodinného života žalobkyně.

18. Zdejší soud se tedy se s hodnocením správních orgánů plně ztotožňuje a podotýká, že rozhodnutím o povinnosti opustit území ve smyslu § 50a zákona o pobytu cizinců žalobkyni nebyl stanoven zákaz vstupu na území členských států EU, nýbrž toliko povinnost vycestovat z území ČR. Žalobkyni nic nebrání usilovat o získání legálního pobytového oprávnění na území ČR. Soud ze všech uvedených důvodů uzavírá, že s ohledem na porušování právních předpisů ze strany žalobkyně, jakož i na to, že jí nebyl uložen zákaz vstupu na území EU, žalobou napadené rozhodnutí nepředstavuje nepřiměřený zásah do soukromého a rodinného života žalobkyně dle čl. 10 odst. 2 Listiny základních práv a svobod či čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, zvláště pak, když správní orgány zvolily velmi mírné opatření, a to toliko rozhodnutí o povinnosti opustit území dle § 50a odst. 3 písm. c) zákona o pobytu cizinců. Napadené rozhodnutí pak z uvedených důvodů soud nepovažuje ani za nepřiměřené ve smyslu § 174a zákona o pobytu cizinců. Zájem nad dodržováním právních předpisů ČR tak v daném případě převáží nad právem na zachování soukromého a rodinného života žalobkyně.
19. V žalobě byly dále obsaženy pouze obecné námitky spočívající v porušení § 2 odst. 1, 3 a 4, § 3 a § 68 odst. 3 správního řádu a dále § 50a odst. 1 písm. c) ve spojení s § 174a zákona o pobytu cizinců. Žalobkyně nijak blíže nespecifikovala, v čem tato pochybení měla spočívat, proto soud napadené rozhodnutí zkoumal jen obecně a neshledal namítaná porušení ustanovení o řízení před správním orgánem ani porušení zákona o pobytu cizinců.
20. Vzhledem ke všem zjištěným skutečnostem soudu nezbylo, než žalobu zamítnout jako nedůvodnou ve smyslu § 78 odst. 7 s.ř.s., dle něhož soud zamítne žalobu, není-li důvodná (**výrok I. rozsudku**).
21. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s.ř.s., podle kterého by měl nárok na jejich náhradu žalovaný, který měl ve věci plný úspěch. Úspěšnému žalovanému však žádné náklady řízení nevznikly, proto jejich náhrada nebyla žádnému z účastníků přiznána (**výrok II. rozsudku**).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu se sídlem Moravské náměstí 6, 657 40 Brno, který o kasační stížnosti rozhoduje. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni (§ 12 odst. 1, § 102, § 106 odst. 2 a 4 s. ř. s.).

Plzeň 1. srpna 2019

JUDr. Alena Hocká v.r.
samosoudkyně